

גיא סלע - כתיבת בוקר

ישנתי הלילה די טוב. אמנם קמתי פעם או פעמיים אך חזרתי לישון והתעוררתי שוב בשעה 7:00. קמתי עייף מאוד. אתמול וגם הבוקר לא הפסקתי לחשוב על גיא. גיא "אחי הצעיר" וגיא "אחי הגדול". שניהם, בשלב כזה או אחר בחיי היו לי לאחים. שני הפכים. ובי יש משניהם. אנסה להסביר לעצמי בהמשך.. שניהם מתים.

עם זאת, עם גיא הצעיר שמת שלשום בגיל חמישים וחמש מקננת בי אכזבה והחמצה בו זמנית. ידעתי על הצלחותיו באופן כללי, על מחלתו שמעתי אך לפני כשנה. אבל קיבלתי את הרושם שהוא מתגבר.

לפני כמה שנים יזמתי איתו פגישה, ופעם או פעמיים הוא ביטל ברגע האחרון, ומאז לא התחדש הקשר.. קצת נטרתי לו.. אבל סלחתי.. אם כי, הרגשתי שכאחי הצעיר יוזמת הפגישה כרגע נתונה בידיו. כשנודע לי ממור על מחלתו החלטתי להתקשר שוב, וגם אז זה לא קרה. לא היתה לי תחושת דחיפות. סמכתי עליו שיתגבר.

ביום חמישי לפני שבוע כבר קראתי על מחלתו בעיתון ועל כך שמינה מנכ"ל משותף לחברה. לא הפסקתי לדבר עליו עם ליסה ואחרים. בדקתי בתוך עצמי את הקשר הרגשי והנפשי שאני מקיים כבר כל כך הרבה זמן עם גיא, ומה הוא מייצג אצלי ומה אני בשבילו. הפעם החלטתי לא לותר, להתקשר אליו ולפגוש אותו.. כמעט, ככה חשתי שאני יכול להציל אותו..מה חשבתי לעצמי..

תמונתו בפייסבוק עם מודעת האבל אותה פרסם ג'פרי רוט, אתמול בבוקר, הלמה בי. גיא, בהדרת החשיבות התמימה שלו, ניבט מהמסך, מלא, בוטח, נצחי.

ואולי לא רק אני הבנתי אז בקיץ 1981 ושנים אחר כך שהבחור המבריק, הרהוט, הנחוש, האמביציוזי והדעתן, הוא גם אכול ספקות וחרדות כמו כולם, אותם לא החצין מעולם.

ובפגישות הרבות שהיו לנו מאז שהכרנו ועד שנעלם לי הייתי אני (בארד לא קטן בעצמי – לא מחצין רגשות), זה שמעמת אותו עם הפנימיות, הנפש והנשמה, כי כל אלו היו בו בשפע, אך לא באו לידי ביטוי כאילו היו ביטוי לחולשה שיש להסתירה מאחורי פסאדה של ביטחון עצמי. אני נוטה לחשוב שבמשך השנים "הדפנות" מתעכלות מבפנים. אבל זה רק אני ומחשבותיי.

גיא מלמוד (אחי הגדול) למשל, היה בדיוק ההיפך, איש גדול ורך. כולו נשמה ורגישות. גם הוא מת לפני כחצי שנה ובטרם עת. אבל המחלות שלו היו ניכרות, ברורות וידועות. כך שהאירועים הנפשיים והגופניים והקשר גוף – נפש עדיין לא התברר לי מספיק..

ובכן, בקיץ 1981 אני בן 24 יושב לי בספריית בית ספר שדה אילת וכותב את "מאמר המונומנטלי" "שמורת הצניפים - שמורת מדבר בנגב הדרומי", ונער עול ימים צץ לו מאי שם ומתעניין במה שאני עושה. עוד באותו ערב הוא ישן על מזרון על הרצפה בחדרי. ומאותו רגע ובמשך חודשים אני מתדרך

אותו על מסלולים ומקומות בסיני, והוא יוצא לבדו ושב כעבור ימים או שבועות כשהוא מלא מידע וחוויות.

מה קשר אותי אל הילד הזה שהיה אז בן 17 בלבד? הסקרנות, הידענות הישירות?

"אתה מבזבז את הזמן בחברה להגנת הטבע, ככה לא תהיה עשיר אף פעם".

אז כבר זיהיתי שמאחורי השחצנות הילדותית והתמימה מסתתרת שכבה רכה של פגיעות וחוסר ביטחון, שם יכולתי לתרום לו כ"אח בוגר" שבעצמו לא מכיר יותר על המידה את פנימיותו.

נפשי נקשרה בנפשו והיינו לאחים. וכך בהמשך הכרתי את שאר בני המשפחה, את הדרה שהיתה מגיעה עם תלמידיה לטיול השנתי ודרשה שאני אהיה המדריך..את יורם כשביקרנו שנים אחר כך בביתם בכרמל, ואת שחר ועומר הקטנים ואת מור הילדה, שלימים, תגיע בעצמה לבית ספר שדה אילת. ואל תחשבו לרגע שיש פה מקריות..

בהמשך ליוויתי אותו וחזקתי אותו לקראת המבדקים והצבא. גם לאחר פציעתו הראשונה, והשניה. זכור לי שבאחד הימים ואני כבר סטודנט בתל אביב והוא מגיע לדירתי פצוע ושרוט.."נפלתי מהאופנוע". למחרת כשקמתי והוא כבר יצא לדרכו, היו הסדינים אדומים מדם...

אחר כך בנסיעות לאלסקה כשבדרכו חזרה תמיד מבקר אותנו בווישינגטון DC ידעתי כבר שהוא יהיה עשיר. הייתי גאה בו עד מאוד כשחזר לצבא ולא בלי תלאות, טיפס, ובעיקר עשה ועשה ומיצה את כישוריו המבריקים..

נישואיו לברברה, צמיחתה של משפחתו, גב, צוק, סוף ומיקה אותם כבר לא הכרתי לצערי, כי הקשר הלך והתפוגג עם השנים.

הצירוף הנדיר בין מוחו הקודח הפורה והיצירתי עם יכולותיו האסטרטגיות הביאו אותו לגבהים שתוארו כל כך במדויק בהספדים.. נפשו ושכבת הרגישות הפנימית הנסתרת שלו, שאולי לא הדביקה את קצב עשייתו ואת האינטנסיביות וחוסר הפשרות שהובילו את חייו גם אל מותו...

תומר כהנא, אח בכור לגיא סלע.